

Olavi Keinänen

11.11.1958–31.5.2008

Lakkiaispäivän aamuna saimme pysähdyttävän suruviestin. Anestesiaylilääkärimme Olavi Keinänen oli äkillisen sairaskohtauksen seurauksena menehtynyt muutamaa tuntia aiemmin.

Tieto oli tyrmäävä Olavin läheisille, koko sairaalallemme ja etenkin meille anestesiapuolen työntekijöille. Mihinkään näin odottamattomaan ei voi koskaan varautua.

Lapsille ja läheisille menetys oli ja on tietenkin järkyttävän ja raskain. Kolme lasta oli menettänyt isänsä.

Oman toimensa ohella Olavi oli keskeinen ensihoidon valtakunnallinen vaikuttaja. Hän toimi sairaanhoitopiirimme ensihoidosta vastaavana lääkärinä ja hänellä oli monia luottamustehtäviä valtakunnallisissa ensihoitoa kehittävässä työryhmissä. Olavi oli kiinnostunut kehittämään niin hätäkeskuspäivystäjien ja ensihoitajien koulutusta kuin heidän toimintaedellytyksiäänkin. Olavi oli alusta saakka mukana kehittämässä lääkärihelikopteritoimintaa lääkäri- ja pelastushelikopteri Ilmarissa. Tämä työ tuntui olevan hänen sydäntään lähellä, vaikka sen täytyi olla välillä raskasta muun työn rinnalla. Sitä kautta hänelle avautui kuitenkin näköala suomalaiseen ensihoitoon.

Olavi. Tulit Mikkelin keskussairaalaan ylilääkäriksi kolme vuotta sitten. Se ei ole pitkä aika, mutta ehkä ajanjakso tuntuu pitkältä siksi, että sinun aikanesi paljon ehti tapahtua ja muuttua. Ei ne vuodet vaan kilometrit. Ei elämän pituus vaan sen laatu ja intohimoisuus.

Opimme tuntemaan sinut positiivisena ja hyväntahtoisena ihmisenä. Olit esimiesasemasi ohella ennen kaikkea yksi meistä etkä pelännyt käytännön työtä, jonka myös hallitsit hyvin. Asia, joka on ehkä arvostuksen tärkein peruste erikoisosajien johtamisessa. Tekemäsi työn määrä oli sekin omaa suuruusluokkaansa. Opimme tuntemaan sinut innostujana oli kysymys sitten uusista hoidoista, uusista hoitovälineistä tai uusista työtehtävistä eikä kyynisyys ollut luonteesi heikkouksia, kuten monen meistä on. Jaksoit aina innostua ja tarttua asioihin. Jaksoit olla monessa mukana. Jaksoit vaikuttaa ja viedä asioita eteenpäin.

Olit sosiaalinen. Tunsit ja tutustuit. Ominaisuus, jota ilman parhaankaan älyn valo ei tuo aurinkoa kaamokseen. Asemassasi sosiaalisuus on koko meidän toiminnan tulevaisuuden turvaamisen edellytys ja elinehto. Ilman haluasi tuntea ja tutustua olisimme itsekin tuomittu tuntemattoonmuuteen.

Perusilmeesi oli hymy. Tympääntyminen, kylästyminen tai kiukku ei ainakaan kasvoiltasi näkynyt. Ei vaikka meidän alaisten kanssa ei kaikki aina helppoa ollutkaan. Huumori oli myös osana sinua.

Ensihoito ja ensihoitolääkärin työ oli sinulle ehkä enemmän intohimoinen harrastus kuin pelkkä työ. Olit yksi pelastus- ja lääkärihelikopteri Ilmarin tiimistä ja myös sen kouluttajista. Olit Ilmarin mukana operatiivisella puolella ja myös sen luotamustoimissa. Elämäsi myös päättyi Ilmarin miehistön käsiin kuin symbolina sen hyväksi tekemästäsi työstä ja sen päätteeksi.

Et valittanut työsi määrää. Et valittanut vastuksista. Et valittanut henkilökohtaisista takaiskuista, joita suurin osa meistä saa elämässään kokea. Et koskaan valittanut väsymystäsi tai sitä, että sinulla olisi ollut liikaa töitä tai tehtäviä. Nyt minusta tuntuu, että ehkä sinun olisi pitänyt osata myös valittaa tai luopua jostain eikä ottaa aina vaan lisää tehtäviä ja hoitaa kaikkia entisiä. Valtava työmäärä ei

varmasti voinut olla vaikuttamatta sinuun, mutta kävi kuten aina käy: työtaakan vapaaehtoisia kantajia ei löydy helposti. Ristiä ei vapaaehtoisesti moni ota kantaakseen.

Olavi. Yllättävä poistumisesi jättää aukon, jonka täyttäminen ei ole helppoa ja tuskin koskaan onnistuu kokonaan. Olet kuitenkin työlläsi jättänyt jäljen, joka jää. Meidän tehtävämme on jatkaa aloittamaasi työtä eteenpäin.

Toivon, että lapsesi ja läheisesi saavat muistostasi voimaa selvitä surustaan ja jatkaa elämänsä eteenpäin. □

Heikki Laine

Matti Suistomaa

Jouni Kurola

Mikkelin keskussairaalan sekä lääkäri- ja pelastushelikopteri Ilmarin työtoverit